

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mańa
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. P.

Šerbske njedželske lopjeno.

Wudawa šo kóždú kóbotu w Šmolerjez knihicziščežerńi a płaczi šchtwórtlětnje 100.— hr.

Jutry.

Psaln 118, 16—24.

16. Prawiza teho Knjesa je powhšchena; prawiza teho Knjesa dobywa. 17. Ja njebudu wumrjecz, ale budu žiwý a Knjesowe skutki pšchipowjedacz. 18. Tón Knjes mje derje pokhłosta, ale šmjerczi wón mje njepoda. 19. Wotewrće mi wrota prawdosće, šo ja do nich póndu a temu Knjesej šo džakuju. 20. To šu Knjesowe wrota, pšches kotrež prawi nutš póndža. 21. Ja džakuju šo tebi, šo ty mje wušłychał a mi pomhał šy. 22. Kamjeń, kotryž cžěbłoj šu saczišnyli, je šo różny kamjeń scžinil. 24. To je šo wot teho Knjesa stało a je džito pšched našchimaj woczomaj. Šamjeń.

Lubowani, to je powjesč wo dobyčju, kotrehož ruńjecza šo žane druhe njenamaka. To je wěščenje wo tym dobyčju, kotrež horjestanjent Mežiaš wščem wěrjazym, tež nam do wšcheho cžaka dobudže. Šdnyž to šłychimy, dha našch rót š našchey modłazej dušchu šam wot šebje spěwa: „Šaleluja“; šbóžne dobyče, šbóžne jutry: Šaleluja!

Špěwajmy temu Knjesej, našchemu Bohu, jutrowne Šaleluja!

1. Ša to dobyče, š kotrymž Bóh bėdzenie křonuje.
2. Ša to žiwjenje, kotrež Bóh se šmjercze wola.
3. Ša to šbožo, kotrehož różny kamjeń Bóh w horjestanjentym Ješu šu kładže.

1.

„Wulki šabat!! Tón Knjes Ješu mrtwy muž! Niž jenož po šwojich wumrjetých statwach, ale pšchede wščem po šwojim roškamanym skutku: jeho mrtwe cžělo w rowje; jeho skutk pod

nohi teptany. Jeho njepšcheczeljo jěšdža wysche jeho hłoty; jeho pšcheczeljo šu rospróšcheni š bojosczi pšched Židami.“ — Šať šo tehdy temu žubnikej w Šerusalemje powjedasche. „Šny ty tón jeniczi žubnik w Šerusalemje, kiž by njewjedzał, šcho w tych dnjach šo tam stało je? To wot Ješuša Nazarenšeho, kiž bėšche profeta, móžny w skutkach a šłowach pšched Bohom a pšchede wščem ludom, kať šu teho cži wyschšchi měšchnizy a knježa podali š šatamanštwu teje šmjercze a jeho šchizowali. — My šo pať nadžijachmy, šo wón Šraela wumóže.“

Šať žyle šbity tón kral; a kať žyle šbity tón lud!

Š dženša! Wěšch ty, kať wjele jutrownych šwonow šwoni; kať wjele jutrownych šhěrłuschow šlinczi; kať wjele jutrownych šošczi teho Knjesa wopntuje w jeho Božim domje? Wěšch, kať wjele Božich domow dženša šteji we wješelej, jutrownej pšche; a kať wjele wšaz rasow šo šłychecž dawa to jutrowne šwėdčenje: Šaleluja, tón Knjes je horjestany! W kať wjele, njekřončnje wjele šchesežijanskich wutrobach knježi dženša: žiwý Ješu! To je dobyče! Šo cžěštim šmjertnym šchiznym bėdženju Ješušowym, po dospołnym podleženju dženša powšchitkowne šchesežijanske wušnacze: „Prawiza teho Knjesa je powhšchena, prawiza teho Knjesa dobywa.“ — Šižo šwonkowne šwjeczene jutry pšchipowjedaju: Šaleluja, to je dobyče! Šať je křonował tón Knjes martraške bėdzenie šchesežijanskeje žyršwe, ale tež wrojeje maleje wutroby. Šať šhuda, kať njerošomna a w šwojich šhėchach; kať njeměrna je našcha wutroba býla, kať dolho hač tón Knjes Ješu jenož mrtwy w nej ležesche, ale ja šo waž, ja še naš prošam, wot teho wšlomitnjenja šent. šo šo jutry šwjecził we wěrje a wopratožže, njekřełasche tehdy

kaž dženka: „Tón Knjes mje drje pokhlosti ale šmjerczi wón mje njepoda.“

2.

Swonkowne dobyče njedawa hiščeje wěstosć ja dobru wěz. Njespěwachmy w najšćej starej liturgiji: „Pšched Turki a banža šurownym mordarštom šwarnuj naš, luby Knježe Božo?“ Ně, my mamy na prawe dobyče hladac. A kajke to je? Niz tajke, hdžež po žiwjenju šašo šmjercz pšchindže, ale tajke, hdžež po šmjerczi žiwjenje pšchindže, žiwjenje, kotrež woštawa, wěčne žiwjenje! To bě džiwna wojna, jake šmjercz je žiwjenjom šo bēdžesche na Šhrystušowym kichži, ale to bě wěčne dobyče, jako žiwjenje nad jutrownym ranjom, se šhadžazym šlōnzom, šo jewjesche a wuškadžesche s Jesuškoweho wotewrjeneho rowa. Moja wěrjaza dušcha ja nim czehnje a wyšfa: „Ja njebudu dale wurječ, ale Knjesowe štutki pšchipowjedac.“ Něk to žiwjenje nastupi šwōj; dobywarški bēš pšches wutrobny, tež pšches našcu wubudženu dušcu. Žiwjenje, kotrež njedyrbi šmjercze wjazy wobladac, šhadža nad wšchitimi rowami. Jutrowne šlōnzo postakuje pšchi šhadženju a pšchipowjeda: Pod mojimi pruhami njebudže wjazy nōz. A ty posbēhujesč, luby šchesešijanano, luba šchesešijananka, modlazej ruzy k jutrownemu Haleluja a šhwalisch a prošysch: „Wotewrčeze mi wrota prawdosće, šo ja do nich pōndu a temu Knjesej šo džaluju.“ W mozy tajkeho pšchipowjedanja mōžemy trošchtuje k rowam wěrnych šchesešijanow stupic, wōššicho hacž drubdže šo nam tu šjerwa to žiwjenje; žiwjenje po šmjerczi, wěčne žiwjenje! Rowowy kamjen wotwalenty wot Knjesoweho jandžela! Tón wěčne žiw, kiž je wuschol k wěčnemu žiwjenju, wjedže ša šobu k žiwjenju, kōšiš wěrjachu a wušnawachu:

Jesuš, mōj trōšcht, žiwj je,
ja tež žiwjenje b'du widžicž.

3.

W žanym druhim šbožnosć njeje, šhiba w Šhrystušku Jesuju. „Škamjen, kotryž czešlejo šu šacžiknyli, je šo rōžny kamjen šezniš. Wón nježe našče šbožo a nježe naš šobu s našchim šbožom: „Haleluja, to šo wot teho Knjesa šta a je džiwn pšched našchimaj woczomaj.“

A něk, luba dušcha, šastup w duchu hiščeje ras do cžaka šwojeho žiwjenja, jako w nim hiščeje jutry njebēchu, jako ty bjes praweje živeje wery do teho je šmjercze a rowa horjestanje-neho wěčneho šyna Božeho žiwa bēšche, kajke bē to šrudne žiwjenje pšchi wšchēt rošpōšchenju a ropocze šwēta! „Tu bē pšchezo starosć, bojoseč, nadžija — a na pošled šmjercz.“ Kajke šhablanje, kajke podiščenje, kajke šjawne abo potajne žalosčenje na pucžu k šmjerczi bjes nadžije šakowohladanja a žiwjenja. Šalle dženka, hdžž mōžesch we mērie jutry šwjeczieč, šalle něk, hdžž šy w Šhrystušku šwōj šakōž namakal, šlinczi cži s teho jutrowne haleluja! A ty posbēhujesč dar dženšišcheho jutrowneho dnja: „To je tón džen, kotryž tón Knjes je cžiniš, tehodla šradujmy a wješelnj šo w nim.“ Šaj, špěwajmy našchemu Bohu jutrowne Haleluja, pšchi šlōnzu kaž pšchi špōcžatku: „Šhryšt je horjestanš, a je wšchej' martry cžahnš, šo teho cžemy šadowacž a Šhryštuš cže naš trōšchtowacž. Šaleluja.“ Šamjen.

Tež jedyn jutrowny šwjedžen.

Pšched někotrymi šetami šetkach — powjeda jedyn wučer — přeni džen jutrow na wješnej drošy knješkeho pohoneža s ryczeršubka, kotrehož mała džowka bēšche mi jara luba šchuleška. Pšchecželnje wón pšchi nini šasta, mi cžople ruku škōčesche a džesče:

„Ja cžych runje k wam pšchincž, knjes wučerjo; cžych šo pōdžakowacž, šo mam tak rjane jutrowne šwjate dny.“ Ja šo je špodžiwanjom prašcham, fak wón to mēni.

„Nō“, wón wotmolwi, „hleječe, cžichi pjatk cžych ja pōšdnju po šwojim šwucženym wšchmju do šorežmy hicž, a kajke potom domoj pšchikhadžam, mōžecze šebi myšlicž. Tuž džesče moja šanka: „„Ale nano, dženka na tym dnju, hdžež mējesche Knjes Šhryštuš fak wjele cžepicž, njedyrbiak ty tola do šorežmy hicž!““ Tole šlowo mje fak wurjadnje šaja a ja praju: „Nō, dha mi tola ras powjedaj, fak je Šbōžnik cžepit! Pōmyšleže šebi, tuž to džeczo tu žyhu štawim tak rjenje a se šhšami we woczomaj powjeda a praji, šo šeze ju wy w šchuli hiščeje wjele rješcho powjedali. Tehodla cžych šo pōdžakowacž. Tuž dha šym wēšo domoch wōštal a dženka tež, a předowanje je mi to džeczo tež hižom wučitalo, šofelž mōžu šakle jutry šašo do Božeho domu hicž.“

Mōj šo rošžohnowacžmoj, a ja džech do šolow wōš. Šakto cžych nad tym dwešowacž, šo mējach tež ja rjane šwjate dny? — —

Na jutrownicžu.

Mat. 28, 1—10.

Jutrowny špěw šchesešjanšwa.

Šlōž: Ach, dušcha posbēhni woczi! ic.

Šo minš šabat bēšche,
džen přeni šakwita,
hdžž šadko žōškich džesche
tam hladacž do rowa,
hdžež položili šu
wšchal s wulkej šrudobu
šej Knj. ša morweho,
nēt hižo žiweho.

Duž šlowy posbēhujmy
šjedž horja cžēšneho
a špěmy šanoschujmy
šej mēra šbōžneho!
Knjes Jesuž žiwj je
a dawacž žiwjenje
nam šwērnyh jutrowne
tu pšchezo nowe cže.

To jandžel pšchipowjeda
tam Boži želazym;
šo šastrožicž jim njeda
šoseč hewal šrudženym:
Wy Knjesa phtacže,
kiž stanš s rowa je;
to mēšto pohleječe,
hdžež kladli jeho šeze!

Bycž džakowni my mamš
nēt w cžaku špōdobnym,
šo powēšč roššchērijamy
wo šbožu jutrownym
a živi šami šmy
a mōžuje šwēdcžim,
šo Jesuž žiwj je
a dawa žiwjenje.

Špěw šlinczi šadowanja
tak jutrowneho tam,
a šclušch dobywanja
to jutrowny je nam:
Knjes Jesuž žiwj je,
wón, našče žiwjenje;
row wotewrit je nam,
pucž šwēščit k nješškam.

Tak wēšeje pšchewinjemy
wšcho cžakne hub. enšwo,
nad šwētom dobudžemy
tu jako ryczerjo
a živi šwēšlojo
šo šrucže pašajo
je šlowom wērnosće,
kiž žive woštanje.

Wo dobyču šo špěwa
tak w cžaku jutrownym,
šo šadowacž a mēr mēla
šy dušcha w boju šym,
kiž tu je na šwēče,
hdžež cžel pšches bēdženje
dže tam do šaknosće,
hdžež Jesuž šraluje.

Šwēt šakudženy budže
we šwojej njewērie,
hdžž šawōštawa w šludže
a škōšče lubuje;
my bycž pak jutrowni
a jenak wješeli
we šbožu wōštajam
tu cžemy jutrownym. —

Wotrocž.

Špišala w šlowaškej rēczi Šristina Šonowa.

(Pōtracžowanje.)

„Šsušodže!“ rjekny nadobo Wēthod, „hdžž šeze wy wjedžal, fak pšchihōdne šy tuto mēšino ša pšchekupza bylo, cžehodla tu to šam nješjeje šapocžal? Cžehodla šeze šo to tu s trundlemi matrowaš?“

Method wja ruzy starza do swojeju a hladafche jemu psche-
czelnitwoje do woblicza, kotrež by na dobo psches ból a srudobu
pschemenjene.

„Čehodla? Sčto by mi pschekupstwo chzyno? Sčto by ho
wo to druhe staral? Ja steju sam na swěće kaž sčtom w pu-
sczinje. Něšto čzinič, řebje řežiwic, to dyrbjach. Wjes džela
bych w mojej samotnosći a w mojeje srudźbje wumrěł; tuž
čzinjach, sčtož móžach. Tola, čehodla ty na tole spominajch?“

Starz řeže řwojej ruzy šforo kaž ř njemdrořežu ř řebi, řary
řwoje woblicžo do njeju a řeprě řohčeře na koleni. Tak tam zřhu
řhwilku ředžeře, řtulenj, wot bola řepomnjećza zřle řapřihjaty.
Method pohlada na njeho ř njerařenym řobuželenjom a wob-
řarowanjom, wopřihja jcho ř řwořimaj rukomaj a řlehny jcho
řtaru, řčedřiwu řlowu na řo. Stareho njeř dawno řižo wjazy
ničtón wobjimal, řižo dořho wjazy njeř řečul, řak wobřbožaje
to, řdyž čje něčtón majta. Něřdy, řdyž řiřeče řkofdy řeře,
wjedžeře, řak řajki wopokas luboře wobřboža. Potom ře řo
řbožo řhubiko, na pschezo řhubiko; řwojej ruzy řre wupřeřeř-
wafche řadosčřiwje, tola řodarmo, něčtón tam njeř; jcho wu-
řtoba řinjeře, dořelž bu řadosčř njedopjenjena. řodarmo, wřcho
řodarmo! Tuž pschemoh řwoju wutrobu, doniž řebi njemyř-
leře, řo je ř njeho wřcho čřlowiře řečuwanje wucřiřečak, a nje-
mēnjēře, řo je řižo kaž řkala. Tola tu něřle řo řokafa, řo to
njeř; ře řenož řód. A tutón řód řapocza řeč, řako řónzo pschit-
dže. —

W rukomaj Methoda řchajeře to muža kaž wihor řary
řčtom řchaje. řorzy řlacž řo jemu ř řlubofa wudř; řo doř-
řich řetach řonjachu řo jemu řařo řřenje řřly po řmoriřečeny-
maj řizomaj. řlodženj njewobaraře řlakanju řareho muža,
řlehny řwoju řlodu řlowu ř řarej tuteho muža; wocžy jemu
řřlowajřtej, a dořelž ruzy řlakazeho woblicžo wjazy njepřih-
řwajřtej, wutř jemu řřly wot řizow a wocřlow.

„Wostaj nje!“ řřeny řarz řlakajo. „Čehodla čzinič řebi
to ře řarym řidom řaru? řóřdy řo nje řdaluje, čehodla řta-
rař řo řym řwo řnje?“

„Dořelž mam wař lubo, luby řuřodže!“

„Čehodla dyrbjal ty nje lubo mēč?“ řapřakny řčedřiwj
ř nowa. „Wje řižo dawno ničtón wjazy lubo nima! Něřdy
moja mac, — potom myřlach řebi, řo „wona“, ale to ře řnyř-
ka!“ — — —

„Sčto ře řnyřka?“

„Puřeč nje a njeprařeř řo nje!“ řřeny řarz, řo
řhrabajo.

Method puřečř jcho prařizy: „Wěřeče mi, řuřodže, by wam
řóřcho byřo, byřeče-li něřomu prařeč chzyn, řčtož wař řižo
řeta dořho wobčeřuje. řa řym zřř, řřeradřeč wař njemóžu.
Macze-li dořeru ře mni, prařeče mi to! řa mam wař lubo a
budu mōž ř wami řobu nořeč wafchu čžežu!“

„Mojedla!“ řid řo řohřdny; w jcho wuhajřenymaj wocř-
fomaj řapajře řlōmje. „Ty řy mi wjele dořeho wopokajal, řež
něřle, řdyž řy řo řak řa řareho muža řaral. řy řy dořy, řwēt
řak ře řly! řēnadž mōžu řeře pschēd njēřbožom řakhowačř a ty
budžeřch řole ředřlity řeč řa!“ —

„řdyž nje to tu řajřeho widřřch, moju řtulenj pořtawu,
moje řmoriřečene woblicžo a mojej řol řlepej wocžy, budžeřch
řnadž ředy wērieč, řo řeč řež řa řas řkofdy a řjany, řaž řčtom
w řřku, řaž ty něřle!“ řak řapocza řarz řowjedadž. řlehny
řwoju řuřu pořtawu ř řčtomej a wja ruzy řlodženza do řwo-
jeju řlabeju rukow.

„Mojej řariřeř řeřčtaj mi řjane pschekupstwo řawořtajřej,
a, řeč řunje njeřeč řohaty, myřlach řebi tola, řo budže nje

mojich wōtzow Bōh řohnowadž. A tola, řa řeč pschi wřchēn
tola řohaty muž; pschetož mējach řonu řaž řwētku ř řibanona,
a jene džečřo — ach, jene džečřo! řež Mořřak njeje moř řjeř-
řchi byčř, řako řo řřararowra džowka na jcho řjanofčř řmili.
řdyž řebi myřlu na moje řbožo řamneho čřařa a na tu řbōžnosčř
řamneho čřařa, mēnju, řo řež řadam w řaradřřu njeje moř řbo-
žowniřchi byčř! — Ach, a to wřcho je nimo! —

Řak dyrbjū čzi do dořařečř! řeč řuřto wot dořtach řrečř.
Njeřbožowne pschekupstwo nje wofaře, a řa njewidžach, řo mē-
jeře řež dořy wocři. Řas řo dořoj wocřřch; řolny wjeřela a
nadřije dořdu doř — a doř ře řrořdny —!“

řary řjēdže řebi do wōřow. „Dořy ře pschřřok a ře mi
to, řčtož ře mořimaj wocřfomaj doře, ře mi to, řčtož ře mojeje
wutroby dořinečřka, wřak. řdy by to ř najmēnjēřcha řiřeče je-
dny „goi“ — řak prařa řidža, ř wjeřřcha w myřli řazpřiwanja,
mēřto „řřeřečřan“ — byř, ale ně, ředny wot nař — ředny wot
nař — — —!

řa řadwēlowačř, řečach řaž wrotny na řudniřwo, tola,
wřcho řodarmo! řyřbjach řōřliř dočř, a řakon je ře řež řiřeče
džečřo řak. Wōn ře nahladniřchi řeč řa, ře řařtořniř řomitata
wocřřečřa. — řo mni řubjenym řidom řečřu řōřř řotowi.
Njēdže njenamakach řrawo řa mni, řamo řola řoha niž! řim
řo to wřčitřo řchladčř, doniž njewoczeřečřu. Potom řhubichu řo
ř Wuheřřeje, a řa njemōžach řenje wjazy řhoničř, řdže je moje
džečřo a řčto ř nmi.

Ach, Methodo! řdyž řebi na to řomyřlu, byč řo ř řobom
prařak: „řdže je Bōh, řo byč ř njemu řchōř a moju řōřřbu
pschēd njeho pschiriřečř!“ Wōn řam wē, řčto bu ř mojej džowku
řřheru a řčto ř mojej mandželřej! Wona je mje wopuřečřila,
pscheradřřila ale řa pschezo řiřeče njemōžu wēriečř, řo je wona
winowata. Wona ře řara mřoda, řako řo řenjachmōj; wōn ře
řjany muž, wōřebny řnjeř; wōn je řu řawjedł. řy-li řo wona
wocřřila, byč ře wřčitřo wodař a byč řu řad řařo ř řebi wřak,
o řak řad! — Ale mje njeřku ř nej puřečřili, a ře řnadž řu
prařili, řo budu řa řly a řurowy; wona řo řojeře a řo wēřeře
a řak ře wřčitřo řhubjene.

řa čřknyč ř amneho mēřta, řohřebach řebje a řwoju ból
w tutej řrajiniře a čřakach w řymje na řmjerečř, řo by mje wumohla
ř tuteje řalofče a řo byč řa řwoju řrudobu řobu do rowa wřak, —
a ty řy na řym wina, řo řym wřcho řowjedal, a něř to wřcho
řařo wōžiwja: to řhubjene, řa řadosčř, řa ból — wřčitřo! řčto
masčř ty ř řeho?“

„řara wjele, luby řuřodže! řa wēm něř, řa čřo řo mōdlicž
mam. řunu pschindže čřař, řo wy to njebudžečře wobřarowadž,
řo řeže mi dořwēřil!“

Method řaže, řid chzyno abo nočzyno řež. řtupřřčtaj
do maeje budři.

řako ře řarz řařwēčřil, wuhlada Method řrořdne řarany.
řja je a dořdže po čřřřřw wōdu. Potom řhotowi řōřřanje,
řaž ře to pschi řhorofčř čziniř. řa to řdyže řo ř njemu na řawku
řa řlido, wotewri ře řare, wulke řniři a řapocza čřitadž. řid
pschřřly řwoju řtaru řlowu ř čřapku a řež Method řtaji řebi řlo-
bul, řo njeby řida řuēwal, dořelž maja to mjenujzy řidža řa řa-
zpřiwanje řořeho řlowa, řdyž mužřki ř njepřchřřtej řlowu
w nim čřita.

řeč řunje džēnja řř. řtaw řeřajaja čřitajřčtaj a Method
wosłōžowafche, wo čřim to ředna, njerečēřeře jemu to řarz na-
pschēčřiwō. Čřichaj a řhutnaj řo potom džēliřčtaj.

(řofracžowanje.)

Serbske jutrowne waschnja.

Jutry, kak pschindžemy k tutemu słowu? Naschi prawótzojo hwojeczachu w nalěczu hwojedeni bohorki „Jutry“ abo „Jutrobny“, kotrež mjeno pschindže wot snateho słowa „jutro“. Wona bě bohorka ranjšich serjow a sbudžerka noweho žiwjenja. S kšescezanstwom stupasche na město tutych hwojedenjow a tuteje bohorki hwojecenje „wulkeho jutra“, na kotremuž bě najch Sbožnik wot mornych stany; a tak pokasa naž słowo „jutry“ hišćeže dženska i džela na tutu starosłowjanskju bohorku a i džela tež hišćeže na tón samy koryen „jutro“, wot kotrehož tež wona hwoje mjeno mějesche. Wjele starych waschnjow, kotrež tež dženska tu a tam bóle abo mjenje rošchěrjene namakamy, wobhwědžuja nam hišćeže kak hluboko bě tuta stara bohorka myšle ludži imala. Tak drje so wšchudžom jutrowne ranjo po jutrownu wodu dže, i kotrež so potom wobkryepiš, a kotraž so žyła lěto wobkhowa. Pschi tom so tu a tam isěli a „jutrowne wohenje“ so sapala. Tute wohenje bluscheja k najstarschim waschnjam, kiž su so hač do nascheho čaša sđeržake, wosnamjenja wšchaf spalenje symy a smjercze a postrowjenje noweho nalětnjeho čaša. Daloko snate je tež jutrowne jěchanje, kotrež mějesche prjedy saměr, hranizy polow i nowa wobnjesowacž, je pak po čašu bóle nabožny ras dešalo. Najrjenšche kšescezanške jutrowne waschnje pak, kiž bohuzel lěto wot lěta wjaz shinje, je tola waschnje **jutrowneho spěwanja**. Prjedy spěwachu pschlednje schtyri njedžele psched jutrami, druhdy tež žyly póstny čaš, mlode holzy psched dworami a hdžež so hetak žadašche, jutrowne šěrlušche. Tež spěwajo psches wješ a psches pola čehnjedu abo pod wješnej lipu šedžachu. W jutrownej nozy so potom na šerchowje a potom hišćeže ras po jutrownej Božej službje spěwasche. Druhdy tež schulste džeczi spěwachu. Šajka poesija leži w tutem waschnju! A šajka škoda by byla, hdy by i žyła wotemrělo; škoda tež ja naschi šerbški šerlušch, kiž na tajke waschnje hišćeže wjazy do wutrobny nascheho luda pschindže. Wobšebje mamy tež někotre šerbške narodne jutrowne šerluščne hlošy, kiž so pschezo wjazy shubja, kiž so pak pschi tutych spěwanškich wobšhadach pschezo rad spěwachu, kaž hym to psched někotrymi lětami w jenej holanškej wšy šlyšchaf. Tute dyrbinny šej džeržecž a bóle hajicž. S žyła by rjenje bylo, hdy bychu so nětko, hdžež Šerbštvo sažo i prócha stawa, tež tajke stare waschnja sažo bóle hajike a i nowa wobžiwile. Kaž we wulkich městach kamo nětk sažo hwoju „Surrendu“ maja, tak by tež pola naž w Šerbach rjenje bylo, hdy bychmy hwoje stare spěwanške wobšhadny na wulkich hwojedenjach sažo měli.

Riota.

Zyrkej a štat.

Zyrkej we wulkej pjenježnej nušy! to je nětkle husto šlyšchane słowo. Wšchudžom pak tež widžišch, so to tomu tak je. Sa najšerpšchi wupucž i tuteje nušy namjetuje so i wjele stron to, so bychu so porjadnje dobrowólne měžacžne pschinoschki šberate, kotrež so, kaž nušne, wot měžaza k měžazej powyšchuja. Tutón pucž porucžuje tež konsistorium. A wón ida so tež tón jenicžki byčž, kotryž móže i tucje wulkeje nušy wuwjescž. Šenotliwe šberki, njech tež wulke a bohate, došahaja drje šhwilu, wulku abo mafu, a potom dyrbi so sažo něschto štačž, a nichtón njemóže tukhwilu prajicž, kak dolho to hišćeže tak wostanje. Tuž njech tola wošady spytaja pucž měžacžnych pschinoschkow. Wón je w kóždej wošadže možny, žyła wěšče w kóždej šerbštej, wěšo su wjaz dobrowólnych šobudželaznych mozow trěbnych hačž prjedy. Ale my mamy tola nětko wobščerne šastupjerštwu, a njedošahaju-li tute, namakaju so wěšče hišćeže druhe tež mjes naschej

mlodžinu, niž na pschledku mjes naschej žonškej mladžinu. A wěšo je to pschi tym něschto wjazy trěbne hačž kšescezanška psches šafon nanušowana a psches šafon wobmjesowana dawkidawaza dardnawoscž. To pak je do žyła tak. Pschetož tuta njeje hišćeže ženje žaneho kšescežona wucžinila a tuž tež to nětkle njewucžinja. Škšescežan, kšescežanška byčž, to tola rěka: luboscž mēčž ke Šnješej Jesušež a jeho žyrkwi a tutu luboscž wobhwědžicž psches słowo a škutk. Njedyrbjate to runje jutry naž wšchěch k tajkej luboscži šbudžicž?!

Jutry.

Šnada budž i wami a mēr wot Boha Wótza a nascheho Šnješa Jesom Šhrysta! Šamjen!

Šhryšt je horjeshantyl

A se wšchěj' martry čžahnyl,

Sšo teho čžemny šradowacž

A Šhryštuz čže naž trěschowacž. Šaleluja!

Šaleluja! kak to šlineži po dolhim čžahu čžafanja? Štanje tola pschindže po najšlěškej nozy! Šalēcžo tola budže po najšlěškej šymje! Jutrowne Šaleluja tola so šlyšchecž dawa po dolhim pošče!

„Šaleluja“ je tón prawy jutrowny špěw, niž jenož tehodla, došelž šlineži we wyškim šynku wješela, kaž w tych 15 wješchych džalnych psalmach, hdžež na najlubošnišchich šlotych trunach so wješele Božeho luda spěwa, ale pschede wšchem tehodla, došelž psches Šaleluja so wopiša wozucženje žiwjenja w čžahu a ja wěčnosčž. S womorj, i njewěry a i wotpada wot Boha dyrbi Boži lud wozucžicž, dha so štanje, so na měšče smjertnych šynkow na šemi so šlyšchecž dawaju žiwe šwědženja sa pschewinjenje smjercze psches Jesom Šhrysta. „Šaleluja“, jutrowna powjescž pschpowjeda, šubi, podawa wěrjazemu žiwjenje na měštno smjercze.

S bliffa a i dalofa.

„**Šomhaj Bóh**“. Naschi čžitarjo, koišž čžedža šebi nasche šopjenko psches póst pschinoschowacž dacž, dyrbja šebi io šamo ja šebje ššafacž, niž wjazy je „Šerbškimi Nowinami“ hromadže. Njech kóždy čžitar a kóžda čžitarška tež hwojich snatych a druhich namoktwja, so bychu šebi „Šomhaj Bóh“ ššafali. Je runje sažo šapocžat šertšlěta.

„**Macžija Šerbšta**“ ma, kaž kóžde lěto, jutrownu šrjedu w Šerbškim Domje hwoju šlownu šhromadžijnju. Dnjowy porjad wopšchija mjes druhim pschednoschł hudžbneho direktora B. Krawza. So bychu so tež hišćeže wjazy i nascheho ratarškeho luda tutomu naschemu šerbškemu šjednocženštwu pschisamšli a jeho šhromadžijnny wopštowali!

Wojšewjenje. Runje šhonimy, so je Ioni w Šumšchizach šjes džeczi šemrěty šubler **Ernst Guda 40 000 hr.** ja šwonkowne mišionštwu wotšafal. Bóh šapšacž! Wješeleho dawarja lubuje Bóh! —

Biblija — čžaf — čžlowjef.

Šjatnny thženi, wot 8. hačž do 14. šaprleje.

8. **Quasimodogeniti:** Jana 20, 19—23. — šh. 817. — Rom. 1, 1—15.
9. **pándžela:** Jana 20, 24—31. — šh. 229. — Rom. 1, 15—32.
10. **wutora:** Jana 21, 1—14. — šh. 118. — Rom 2, 1—11.
11. **šrjeda:** Jana 21, 15—17. — šh. 583. — Rom 2, 12—16.
12. **šchwórtk:** Jana 21, 18—25. — šh. 723. — Rom 2, 17—29.
13. **ššaf:** Jan. 14, 1—6. — šh. 717. — Rom. 3, 1—8.
14. **šobota:** Jan. 14, 7—18. — šh. 4. — Rom. 3, 9—22.